

спад, самоизчерпване и т. н. до безкрай. Затова, ако искаме да видим поезията на Яворов не като раздвоена между „ниското“ алегорично равнище и „извисения“ символ, ако искаме да избегнем статичната антиномия *алегорично – символично*, за да добием представа за наистина динамичния модел на Яворовия свят, се налага да ползваме точно този диалектичен кръг¹¹. По такъв начин можем да отчитаме не само символа или алегорията у Яворов, но също така и потенциалната *алегоричност* в символа, както и потенциалната символичност на алегорията. Или – ще бъдем в състояние да предусещаме както зараждане-то на символа в знака, така и не по-малко значимото поражда-не на знака в символа. Разбирането ни на символа е всъщност тъждествено на движението *пораждане и възход, възход и отмиране* на символичното. И ако на свой ред също заговорим за „възходи“ и „падения“ в поезията на Яворов, ще визи-раме с тези метафори именно най-високата (кулминационна) и най-ниската („нулева“) точка на Яворовото символизиране.

4. Прецизиране на работните термини

След афиширане на тези прекалено амбициозни наме-рения отново се налага да се върнем към някои термини, свър-зани с понятието *символ* и да ги прецизираме в *абдуктивния* контекст на изследване. Имаме предвид изключително сложната взаимовръзка *знак – символ – знак*, която, макар и ефектно да резюмирахме чрез кръга на Хегел, донякъде еле-ментаризирахме. След като уточним прагматичното виждане на този така „жив“ (в смисъла на Рикъор), постоянно взаимооп-реливащ се ред, трябва да преосмислим и термините *фено- и генотекст*, заети от семанализата¹². Те до някаква степен би-ха могли да послужат като критически метафори, обозначава-щи диалога между ранните и късните Яворови текстове.

И така, може би при изключителни случаи, но практи-